

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Sžo/1/2016
Identifikačné číslo spisu: 8012200477
Dátum vydania rozhodnutia: 27.10.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Milučký
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:8012200477.4

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Milučkého a zo sudcov JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Moniky Válašikovej PhD. v právnej veci žalobkyne: V. P., bytom L., právne zastúpenej JUDr. Jánom Dorkinom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom Námestie baníkov č. 17/33, Rožňava, proti žalovanému: Okresný úrad Prešov, Námestie mieru č. 3, Prešov, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č. 2012-404/1301-2/SP-ZV zo dňa 20.04.2012, konajúc o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/60/2012-124 zo dňa 29. septembra 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/60/2012-124 zo dňa 29. septembra 2015 p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Prešove (ďalej aj „krajský súd“) postupom podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) ako nedôvodnú zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného (právneho predchodcu žalovaného - Krajského stavebného úradu v Prešove, ďalej v texte rozsudku len „žalovaný“) č. 2012-404/1301-2/SP-ZV zo dňa 20.04.2012, ako aj zrušenia rozhodnutia Obce Belá nad Cirochou (ďalej aj „stavebný úrad“) č. ÚR-2012/76-002/190 zo dňa 05.03.2012 a vrátenia mu veci na ďalšie konanie. Účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Právny predchodca žalovaného žalobou napadnutým rozhodnutím postupom podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) zamietol odvolanie žalobkyne proti rozhodnutiu stavebného úradu Obce Belá nad Cirochou č.

ÚR-2012/76-002/190 zo dňa 05.03.2012 a toto rozhodnutie potvrdil. Uvedeným prvostupňovým rozhodnutím Obec Belá nad Cirochou ako príslušný stavebný úrad zamietol návrh žalobkyne na vydanie rozhodnutia o umiestnení stavby „Malá vodná elektrárňa“ na pozemku parcela č. KN E 277/25 a KN E 3452 (koryto rieky Cirocha) v k.ú. L..

V rámci súdneho prieskumu napadnutých rozhodnutí krajský súd za základnú žalobnú námietku označil spochybnenie zákonnosti rozhodnutia z dôvodu neprihliadnutia zo strany stavebného úradu na potvrdenia a súhlasy predložené žalobkyňou spolu s návrhom na umiestnenie stavby. Predovšetkým poukazovala na súhlas Slovenského vodohospodárskeho podniku, š.p. a ďalších orgánov na zriadenie malej vodnej elektrárne v profile Belá nad Cirochou I., na vodnom toku Cirocha, rkm 17,800 a súhlasné stanovisko ministra životného prostredia Slovenskej republiky. Uvedenému súhlasu žalobkyňa prikladala najpodstatnejší význam k požadovanému uskutočneniu navrhovanej stavby a jej umiestneniu na danom mieste. Rovnako poukazovala na celospoločensky prospešný účel stavby, na súhlas Krajského úradu životného prostredia v Prešove, ako aj schválenie umiestnenia navrhovanej stavby všetkými kompetentnými inštitúciami vrátane Obce Belá nad Cirochou ako stavebným úradom a to vydaním záväzného stanoviska.

V nadväznosti na uvedené krajský súd k podkladom na rozhodnutie vo veci konštatoval, že žalovaný okresný úrad súdu dodatočne predložil územný plán Obce Belá nad Cirochou v znení platnom ku dňu vydania preskúmaného prvostupňového rozhodnutia, z ktorého jednoznačne vyplýva, že návrh žalobkyne na umiestnenie predmetnej stavby je v rozpore, resp. nie je v súlade s platným územným plánom Obce Belá nad Cirochou, ktorý bol schválený uznesením obecného zastupiteľstva č. 75/2003 zo dňa 25.08.2003 spolu so zmenami a doplnkami územného plánu obce schválenými uznesením obecného zastupiteľstva č. 56/2011 zo dňa 18.08.2011.

Z predloženého územného plánu krajský súd zistil, že plocha, na ktorej je navrhované umiestnenie stavby je funkčne určená ako plocha ornej pôdy a v grafickej časti tohto územného plánu vo výkrese č. 1 komplexného priestorového usporiadania nie je vyznačené umiestnenie malej vodnej elektrárne, ani prislúchajúca funkčná plocha pre tento typ stavby a umiestnenie tejto stavby nie je uvedené ani v textovej časti územného plánu Obce Belá nad Cirochou.

Krajský súd uviedol účel a zákonné ciele územného plánovania, ktorým sa systematicky a komplexne rieši priestorové usporiadanie a funkčné využívanie územia, pričom sa určujú jeho zásady, navrhuje sa vecná a časová koordinácia činnosti ovplyvňujúcich životné prostredie, ekologickú stabilitu, kultúrno-historické hodnoty územia, územný rozvoj a tvorbu krajiny v súlade s princípmi trvalo udržateľného rozvoja. Územné plánovanie teda utvára predpoklady na trvalý súlad všetkých činností v území s osobitným zreteľom na starostlivosť o životné prostredie, dosiahnutie ekologickej rovnováhy a zabezpečenie trvalo udržateľného rozvoja pre šetrné využívanie prírodných zdrojov a pre zachovanie prírodných, civilizačných a kultúrnych hodnôt. Územným plánovaním sa teda vo verejnom záujme určuje hospodárske využitie zastavaného územia a chráni nezastavané územie, pričom orgány územného plánovania premietajú konkrétne zámery do územia a koordinujú verejné záujmy.

Z uvedeného krajský súd vyvodil, že územný plán obce je základom, z ktorého obec ako stavebný úrad prvého stupňa musí pri rozhodovaní o umiestnení stavby vychádzať a rozhodnutie musí vydať v súlade s územným plánom obce.

Z uvedeného dôvodu krajský súd konštatoval, že žalobkyňou poukazované súhlasné stanovisko ministra životného prostredia Slovenskej republiky k zriadeniu malej vodnej elektrárne je bez vplyvu na územný plán obce a ústredný orgán štátnej správy nemôže zasahovať do pôsobnosti Obce Belá nad Cirochou, ktorá je stavebným úradom prvého stupňa. Z rovnakého dôvodu krajský súd ako irelevantné pre posúdenie žiadosti žalobkyne o umiestnenie stavby vyhodnotil aj vyjadrenie Krajského úradu životného prostredia v Prešove zo dňa 16.04.2012 pod č. 2012/590-3038. Za jediné riešenie v predmetnej veci krajský súd označil zmenu územného plánu obce, ale ku dňu vydania prvostupňového rozhodnutia k takejto zmene územného plánu obce nedošlo.

K predbežne vydanému súhlasu Obce Belá nad Cirochou krajský súd uviedol, že v zmysle postupov podľa zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“) nemožno takýto súhlas akceptovať, pretože tento nezodpovedal územnému plánu obce (bol s ním v rozpore) a žalobkyňa v žalobe neuviedla, v rozpore s ktorým ustanovením stavebného zákona je neakceptovanie tohto predbežného súhlasu stavebným úradom.

K obsahovej stránke odôvodnenia rozhodnutia žalovaného krajský súd uviedol, že druhostupňový správny orgán síce argumentačne doplnil prvostupňové rozhodnutie, avšak vychádzal z obsahu predloženého administratívneho spisu, nerozhodoval o veci, ktorá nebola predmetom rozhodovania Obce Belá nad Cirochou ako stavebného úradu. Je zrejmé, že prvostupňové a odvolacie konanie tvoria jeden celok.

Z ustanovenia § 59 ods. 1 Správneho poriadku vyplýva, že nič odvolaciemu orgánu nebráni doplniť prvostupňové konanie, a teda aj právnu argumentáciu správneho orgánu prvého stupňa. Je síce pravdou, že žalobkyňa ako odvolateľka namietala aj tú skutočnosť, že Obec Belá nad Cirochou vydala predbežný súhlas na umiestnenie stavby, pričom s touto otázkou sa bývalý krajský stavebný úrad nevyrovnal. V tejto súvislosti krajský súd s poukazom na ustanovenie § 250 ods. 3 OSP uviedol, že ide o formálny nedostatok rozhodnutia odvolacieho orgánu, ktorý nemá vplyv na zákonnosť tohto rozhodnutia, a preto naň nebude prihliadať.

Kladné stanoviská dotknutých orgánov štátnej správy, ale ani predbežný súhlas Obce Belá nad Cirochou podľa krajského súdu nemenia nič na podstate veci, pretože návrh žalobkyne na umiestnenie stavby „Malej vodnej elektrárne“ nezodpovedá územnému plánu Obce Belá nad Cirochou. Povinnosťou žalobkyne bolo vyžiadať od obecného úradu územnoplánovaciu informáciu o pozemkoch, teda ich funkčnom využití. Krajský súd konštatoval, že tak nepostupovala, a ak obec napriek predbežnému súhlasu nezmenila územný plán obce, vydanie kladného rozhodnutia o umiestnení stavby by bolo v rozpore s § 37 ods. 1 až 4 stavebného zákona.

II.

Proti rozsudku krajského súdu podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci krajským súdom, pričom uviedla ustanovenia § 205 ods. 2 písm. f) OSP a § 221 ods. 1 písm. h) OSP. Eventuálnym petítom navrhla, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alebo aby zmenil rozsudok krajského súdu tak, že zruší rozhodnutie žalovaného, ako aj prvostupňové rozhodnutie stavebného úradu a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie. Zároveň si pre prípad úspechu v konaní uplatnila právo na náhradu trov konania.

Ako odvolací dôvod žalobkyňa uviedla porušenie ustanovenia § 47 ods. 3 Správneho poriadku spočívajúce v nedostatočnom odôvodnení administratívnych rozhodnutí oboch stupňov.

V tejto súvislosti dôvodila, že správne orgány sa nevyrovnali so všetkými rozhodujúcimi okolnosťami, svoje rozhodnutia nedostatočne a nepresvedčivo odôvodnili v zmysle kritérií, ktoré vyplývajú z ustanovenia § 47 ods. 3 Správneho poriadku, pretože vo svojich rozhodnutiach neuviedli, ktoré skutočnosti boli podkladom pre vydanie ich rozhodnutí, neuviedli akými úvahami boli vedení pri hodnotení dôkazov, ako použili správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodovali a ako sa vyrovnali s jednotlivými návrhmi účastníkov konania a ako sa vysporiadali s ich vyjadreniami.

S poukazom na ustanovenia upravujúce postup odvolacieho správneho orgánu podľa § 59 ods. 1 až ods. 3 Správneho poriadku žalobkyňa napádala rozsah a spôsob preskúmania prvostupňového rozhodnutia stavebného úradu právnym predchodcom žalovaného v rámci odvolacieho administratívneho konania. Namietala, že v rámci preskúmaného druhostupňového konania žalovaný ako odvolací orgán

nepreskúmal dostatočným spôsobom rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, toto nedoplnil a ani jeho vady neodstránil, čím celé predchádzajúce konanie trpí podstatnou vadou, keďže nebol náležite zistený skutkový stav a nebolo rozhodnuté v súlade so zákonom.

III.

K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril žalovaný a navrhol, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a účastníkom konania náhradu trov nepriznal.

IV.

Podľa § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“), ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu, napadnuté rozhodnutia daňových orgánov oboch stupňov a konania predchádzajúce ich vydaniu, v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a s § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok).

Odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP v spojení s § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa § 250i ods. 1 OSP pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 250i ods. 3 OSP na vady konania pred správnym orgánom sa prihliada, len ak vzniknuté vady mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 26 ods. 3 stavebného zákona územné plány obcí a zón schvaľuje obec.

Podľa § 27 ods. 3 stavebného zákona obec schvaľuje územnoplánovacia dokumentáciu a jej záväznú časť vyhlasuje všeobecne záväzným nariadením.

Podľa § 27 ods. 6 stavebného zákona schválená územnoplánovacia dokumentácia je v určenom rozsahu záväzným alebo smerným podkladom na vypracovanie a schvaľovanie ďalšej územnoplánovacej dokumentácie, na územné rozhodovanie a na vypracovanie dokumentácie stavieb.

Podľa § 30 ods. 1 stavebného zákona orgán územného plánovania, ktorý obstaral územnoplánovacia

dokumentáciu sústavne sleduje, či sa nezmenili územno-technické, hospodárske a sociálne predpoklady, na základe ktorých bola navrhnutá koncepcia organizácie územia. Ak dôjde k zmene predpokladov, alebo je potrebné umiestniť verejnoprospešné stavby, orgán územného plánovania obstará doplnok alebo zmenu územnoplánovacej dokumentácie.

Podľa § 30 ods. 2 stavebného zákona obec obstará zmenu alebo doplnok územného plánu obce, ak je to potrebné na zosúladenie s územným plánom regiónu alebo s jeho zmenami a doplnkami.

Podľa § 37 ods. 1 stavebného zákona podkladom pre vydanie územného rozhodnutia sú územné plány obcí a zón. Ak pre územie nebol spracovaný územný plán obce alebo zóny, podkladom na vydanie územného rozhodnutia sú spracované územnoplánovacie podklady podľa § 3 a ostatné existujúce podklady podľa § 7a; inak stavebný úrad obstará v rozsahu nevyhnutnom na vydanie územného rozhodnutia iné podklady, najmä skutočnosti získané vlastným prieskumom alebo zistené pri miestnom zisťovaní.

Podľa § 37 ods. 2 stavebného zákona stavebný úrad v územnom konaní posúdi návrh predovšetkým z hľadiska starostlivosti o životné prostredie a potrieb požadovaného opatrenia v území a jeho dôsledkov; preskúma návrh a jeho súlad s podkladmi podľa odseku 1 a predchádzajúcimi rozhodnutiami o území, posúdi, či vyhovuje všeobecným technickým požiadavkám na výstavbu a všeobecne technickým požiadavkám na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu, prípadne predpisom, ktoré ustanovujú hygienické, protipožiarne podmienky, podmienky bezpečnosti práce a technických zariadení, dopravné podmienky, podmienky ochrany prírody, starostlivosti o kultúrne pamiatky, ochrany poľnohospodárskeho pôdneho fondu, lesného pôdneho fondu a pod., pokiaľ posúdenie nepatrí iným orgánom.

Podľa § 37 ods. 4 stavebného zákona, ak stavebný úrad po posúdení návrhu podľa odsekov 1 až 3 zistí, že návrh alebo predložená dokumentácia nie je v súlade s podkladmi podľa odseku 1, s predchádzajúcimi územnými rozhodnutiami, so všeobecnými technickými požiadavkami alebo s predpismi uvedenými v odseku 2, návrh zamietne.

Podľa bodu B 4 Uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 732 z 15. októbra 2008 k návrhu stratégie energetickej bezpečnosti SR vláda ukladá ministrovi životného prostredia vypracovať a predložiť na rokovanie vlády návrh koncepcie využitia hydroenergetického potenciálu vodných tokov SR do 30. septembra 2009.

Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom administratívneho a súdneho spisu, posúdiac argumentáciu podstatných odvolacích dôvodov žalobkyne konštatuje, že vo vzťahu k záverom súdneho prieskumu o zákonnosti napadnutých rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov, sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu a na zdôraznenie jeho správnosti dopĺňa len nasledujúce dôvody (§ 219 ods. 2 OSP).

Predmetom súdneho prieskumu zákonnosti sú rozhodnutia právneho predchodcu žalovaného a stavebného úradu, ktorými v konečnom dôsledku bol zamietnutý návrh žalobkyne na vydanie rozhodnutia o umiestnení stavby „Malá vodná elektrárňa“ na pozemku parcela č. KN E 277/25 a KN E 3452 (koryto rieky Cirocha) v k.ú. L.. Dôvodom na nevyhovenie návrhu žalobkyne bol rozpor návrhu na postavenie malej vodnej elektrárne s územným plánom obce.

Naopak, žalobkyňa svoj nárok na vydanie povolenia na umiestnenie požadovanej stavby odvodzovala od kladných stanovísk dotknutých orgánov štátnej správy, predbežného súhlasu obce a od obsahu Uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 732 z 15. októbra 2008 k návrhu stratégie energetickej bezpečnosti SR, na ktoré poukazovala v žalobe, ako i na pojednávaní pred krajským súdom.

Pokiaľ ide o vyššie žalobkyňou poukazované stanoviská dotknutých orgánov a predbežný súhlas obce s umiestnením navrhovanej stavby a v nadväznosti na ne čo do posúdenia presvedčivosti odôvodnenia

preskúmaného druhostupňového rozhodnutia, krajský súd sa v napadnutom rozsudku správne vysporiadal s ich relevanciou vo vzťahu k povoleniu umiestnenia navrhovanej stavby. V súlade so zákonom vyhodnotil a odôvodnil ich neopodstatnenosť, pokiaľ sú v rozpore s územným plánom obce, ako nadradeným záväzným podkladom pre územné povoloňacie konanie tohto typu.

Z uvedeného dôvodu možno konštatovať, že rovnako správne krajský súd pri prieskume zákonnosti napadnutého rozhodnutia vyhodnotil ako formálny nedostatok skutočnosť, že sa odvolací stavebný úrad nevysporiadal v napadnutom rozhodnutí s poukazom na predbežný súhlas Obce Belá nad Cirochou s umiestnením navrhovanej stavby a aplikujúc ustanovenie § 250 ods. 3 OSP len kvôli tomuto formálnemu nedostatku odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia toto v rámci súdneho prieskumu nezrušil. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 SŽ 98-102/2002 zo dňa 17.12.2002, v ktorom vyslovil bežne súdnou praxou aplikovaný názor, podľa ktorého „Rozhodnutie sa nezrušuje preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu prívodiť vecne iné, či výhodnejšie (priaznivejšie) rozhodnutie pre účastníka.“

Odvolací súd len na margo uvádza, že vláda Slovenskej republiky vo vyššie citovanom nariadení zo dňa 15.10.2008, ktoré žalobkyňa označila za najpodstatnejší dôkaz a podklad na povolenie umiestnenia navrhovanej stavby malej vodnej elektrárne, v bode B 4 uložila ministromi životného prostredia vypracovať a predložiť na rokovanie vlády návrh koncepcie využitia hydroenergetického potenciálu vodných tokov SR, a to v termíne do 30. septembra 2009. Išlo teda o rámcové určenie stratégie s cieľom v budúcnosti dosiahnuť konkurencieschopnú energetiku, zabezpečujúcu bezpečnú, spoľahlivú a efektívnu dodávku všetkých foriem energie za prijateľné ceny s prihliadnutím na ochranu odberateľa, ochranu životného prostredia, trvalo udržateľný rozvoj, bezpečnosť zásobovania a technickú bezpečnosť, avšak žalobkyňa priamo právo na postavenie malej vodnej elektrárne nezakladalo. Z takto všeobecne koncipovanej stratégie určenej vládou SR vyplývali povinnosti pre príslušného ministra do budúcnosti, pripraviť ešte len návrh koncepcie využitia hydroenergetického potenciálu vodných tokov SR, na základe ktorej po jej schválení by mohla prísť na rad príprava zákonných a iných foriem podkladov pre zabezpečenie jej realizácie. Z uvedenej úlohy uloženej vládou SR nevyplývalo priamo pre žalobkyňu právo postaviť na ňou navrhnutom mieste malú vodnú elektrárňu, a ani táto úloha nezakladala povinnosť príslušnému stavebnému úradu vyhovieť návrhu žalobkyne na umiestnenie požadovanej stavby, pokiaľ nebola z dôvodov podľa § 30 ods. 1, 2 stavebného zákona schválená zmena územného plánu obce.

Pre krajský súd v rámci súdneho prieskumu bol pre rozhodnutie podstatný skutkový stav, aký tu bol v čase vydania preskúmaných rozhodnutí (§ 250i ods. 1 OSP), a preto postupoval správne, keď posudzoval zákonnosť napadnutých rozhodnutí v kontexte súladu navrhovaného umiestnenia predmetnej stavby s vtedy platným a účinným územným plánom Obce Belá nad Cirochou. Nesúlad navrhovaného umiestnenia stavby s územným plánom obce, ako dôvod na zamietnutie návrhu, uznala i sama žalobkyňa, keď v závere odvolania proti rozhodnutiu stavebného úradu navrhla, aby sa pristúpilo k zmene územného plánu obce tak, aby bolo možné jej návrhu vyhovieť.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky žalobkyne, ktorými napádala nedostatočné odôvodnenie administratívnych rozhodnutí oboch stupňov a nedoplnenie odvolacieho konania právnym predchodcom žalovaného, tieto odvolací súd hodnotí ako nedôvodné.

Z obsahu rozhodnutia stavebného úradu vyplýva, že v súlade s ustanovením § 47 ods. 3 Správneho poriadku uviedol skutočnosť, ktorá bola podkladom na zamietnutie návrhu žalobkyne, a síce rozpor navrhovaného umiestnenia malej vodnej elektrárne s platným a účinným územným plánom obce. Zároveň z odôvodnenia prvostupňového správneho rozhodnutia je zrejmé, že uvedený podstatný dôvod zamietnutia návrhu stavebný úrad podoprel citáciou relevantných ustanovení stavebného zákona (§ 37 ods. 1, 2 a 4), z ktorých záväznosť územného plánu obce ako podkladu pre územné konanie vyplýva.

Rovnako podstatnými dôvodmi, s akcentom na rozpor navrhovaného umiestnenia malej vodnej elektrárne s územným plánom obce, a citáciami relevantných zákonných ustanovení sa v napadnutom

druhostupňovom rozhodnutí zaoberal i právny predchodca žalovaného. V súvislosti s uvedeným je potrebné poznamenať, že z odvolania žalobkyne nie je zrejmé, akým spôsobom by mal druhostupňový správny orgán rozhodnutie stavebného úradu doplniť a s ktorými rozhodujúcimi okolnosťami sa mal vyrovnáť, keďže uvedené nedostatky žalobkyňa namietla len vo všeobecnej rovine a nekonkrétne.

Z obsahu odvolania proti rozsudku krajského súdu nie je možné vyvodiť okolnosti, ktoré by mohli mať za následok prehodnotenie záverov krajského súdu.

Nezistiac ďalšie skutočnosti, ktoré by mohli mať vplyv na výrok odvolaním napadnutého rozsudku krajského súdu, najvyšší súd tento postupom podľa § 219 ods. 1, 2 OSP, § 250ja ods. 3 vety druhej OSP potvrdil, stotožniac sa s jeho odôvodnením, ktoré mal za správne v celom rozsahu.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 224 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP a § 250k ods. 1 OSP, keď žalobkyňa, ktorá nemala úspech vo veci, náhradu trov konania nepriznal a žalovanému v takomto konaní nárok na náhradu trov zo zákona neprináleží.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zák. č. 757/2004 o súdoch o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.